

ผลแห่งการชักชวน.....ให้คนสร้างกุศล

นำเสนอเมื่อ : 18 ต.ค. 2552

ในทางพุทธศาสนา การชักชวนผู้อื่นทำความดีนั้น ผู้ชักชวนก็ได้บุญ และทำให้เป็นผู้มีบารมีมาก หากทำด้วยตัวเองด้วยก็ยิ่งจะได้ทั้งทรัพย์สมบัติและบารมี **ตั้งเรื่องที่มีมาแต่ครั้งพุทธกาลว่า**

กาลครั้งหนึ่งพระเจ้าปเสนทิโกศล ได้รับสั่งให้สันตติมหาอำมาตย์ไปปราบปรามโจรที่กำลังฮึกเหิมอย่างหนัก

เมื่อพระเจ้าปเสนทิโกศลได้ทรงทราบว่า มหาอำมาตย์ปราบโจรได้อย่างราบคาบแล้ว ทรงพอพระราชหฤทัยมาก จึงพระราชทานทรัพย์สมบัติให้เป็นจำนวนมาก รวมทั้งหญิงสาวที่เก่งในการร้องเพลงและพอนร่านางหนึ่ง

อำมาตย์ได้ดื่มเหล้าฉลองชัยชนะจนเมามายถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน ในวันที่เจ็ดเขาจัดแจงแต่งตัวด้วยอาภรณ์อย่างดี แล้วขี่ช้างตัวที่ดีที่สุดไปยังท่าอาบน้ำ เมื่อไปถึงก็เห็นพระศาสดากำลังเสด็จเข้าไปบิณฑบาตในเมือง เขาจึงผกศึรชะงวยบังคมด้วยความเคารพ ในขณะที่นั่งอยู่บนคอช้างนั่นเอง

เมื่อพระศาสดาทรงเห็น จึงทรงแยมพระโอษฐ์ พระอานนท์จึงทูลถามถึงสาเหตุที่พระองค์ทรงแสดงกิริยาเช่นนั้น

พระพุทธองค์ตรัสว่า "อานนท์ เธอจงดูสันตติมหาอำมาตย์ วันนี้เขาประดับด้วยอาภรณ์อย่างดี มาสู่สำนักเรา เขาจะบรรลुพระอรหัต เพียงเพราะได้ฟังธรรมเพียงนิดเดียวเท่านั้นเอง และจะปรินิพพานในอากาศ"

บรรดาชาวบ้านที่ได้ฟังคำของพระศาสดา บางพวกที่เป็นมิชฌาปฏิญญิตคิดว่า "ท่านทั้งหลาย จงดูกิริยาของพระสมณโคดม พระองค์ยอมพุดสักแต่ปากเท่านั้น ในวันที่สันตติมหาอำมาตย์นั้นเมาสุรารายอย่างหนัก จะไปฟังเทศน์ฟังธรรมที่ไหน พวกเราจักจับผิดพระสมณโคดมที่กล่าวมุสาวาท"

ส่วนพวกที่เป็นสัมมาปฏิญญิตคิดว่า "นุ้อัจฉริยะ พระพุทธเจ้าทั้งหลายมีอานุภาพมาก ในวันที่เราทั้งหลาย จักได้ดูการเยื้องกรายของพระพุทธเจ้า และการเยื้องกรายของสันตติมหาอำมาตย์"

ฝ่ายมหาอำมาตย์หลังลงเล่นน้ำตลอดทั้งวันที่ท่าอาบน้ำแล้ว จึงกลับไปสู่อุทยาน และไปนั่งในโรงดื่ม

ขณะที่หญิงสาวที่พระเจ้าปเสนทิโกศลพระราชทานให้ นั้น ก็ขึ้นไปยืนอยู่ที่กลางเวทีเตรียมจะพ้อนรำให้มหาอำมาตย์ดู

แต่พอเริ่มจะแสดง นางก็กลับมีลมพิษเกิดขึ้นในท้องอย่างหนัก ปากอ้า ตาเหลือก และในที่สุดก็ขาดใจตาย สาเหตุเพราะกินอาหารนอยมาตลอด ๗ วัน เพื่อให้ร่างกายอ่อนแอนาขมนั่นเอง

เมื่อมหาอำมาตย์รู้ว่านางตายแล้ว เขาก็เกิดความเศร้าโศกอย่างแรงกล้าขึ้นมา กระทั่งสว่างเมทันที่พิษของสุราที่ดื่มมาตลอด ๗ วัน ได้เสื่อมหายไป เขาคิดว่าคงไม่มีใครที่จะสามารถระงับความโศกเศร้าของเขาได้ เขาจึงไปขอเขาเฝ้า พระศาสดาในตอนเย็นพร้อมกับบิรवारและกราบทูลถึงเหตุแห่งความโศกเศร้าที่เกิดขึ้นกับตน และเหตุที่มาเฝ้าพระพุทธเจ้า

ครั้นพระศาสดาได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้ว จึงตรัสว่า "ท่านมหาเราผู้สามารถที่จะดับความโศกได้แน่นอน อันที่จริงน้ำตาที่ไหลออกของท่านผู้ร้องไห้ในเวลาที่หญิงนี้ตายด้วยเหตุอย่างนี้มากกว่าน้ำของมหาสมุทรทั้ง ๔ ทะน้ำอีก" แล้วจึงตรัสพระคาถาว่า "กิเลสเครื่องกังวลใด มีอยู่ในกาลก่อน เธอจงยังกิเลสเครื่องกังวลนั้นให้เหือดหายไป กิเลสเครื่องกังวลจงอย่ามีแก่เธอในภายหลัง ถ้าเธอจักไม่ยึดถือขันธ ในทามกลาง จักเป็นผู้สงบระงับเที่ยวไป"

หลังจากพระองค์เทศน์จบ สันตติมหาอำมาตย์ก็บรรลुพระอรหัตผล แล้วพิจารณาอายุสังขารของตน ทราบว่าตัวเองจะหมดอายุขัยแล้ว จึงกราบทูลพระศาสดาว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์จงทรงอนุญาตการปรินิพพานแก่ข้าพระองค์เถิด"

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า "สันตติมหาอำมาตย์ ถ้าอย่างนั้น เธอจงเล่ากรรมที่เธอเคยทำไว้ในอดีตแก่เรา แต่ก่อนจะเล่า จงอย่ายืนบนพื้นดิน จงยืนบนอากาศชั่ว ๗ ลำดาล"

มหาอำมาตย์จึงถวายบังคมพระศาสดา จากนั้นก็ขึ้นไปสู่อากาศชั้วลำดาลหนึ่ง แล้วลงมาถวายบังคมพระศาสดาอีกและขึ้นไปนั่งโดยบังลังก์บนอากาศ ๗ ชั้วลำดาลแล้วจึงเล่าบุรพกรรมของตนเองว่า

ในกัลป์ที่ ๕๑ แต่กัลป์นี้ ครั้งพระพุทธเจ้าพระนามว่าวิปัสสิ ตนได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่งในพันธุมนดินคร คิดอยู่ว่า อะไรหนอเป็นกรรมที่ไม่ทำการตรองหรือบีบคั้นชนเหล่าอื่น เมื่อใครครวญอยู่อย่างนี้ จึงรูว่ากรรมคือ การป่าวร้องบอกบุญ ชักชวนคนทำบุญ เป็นสิ่งที่ดี จึงชักชวนชาวบ้านทำบุญ เทียบเชิญชวนชาวบ้านทำบุญสมาทาน อุโบสถศีลในวันอุโบสถ ถวายทานและฟังเทศน์ฟังธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัย

ผลของการชักชวนชาวบ้านบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศลนั้นมีมากมายยิ่งนัก ดังที่เกิดขึ้นกับตน คือ พระราชาผู้ใหญ่ทรง พระนามว่า 'พันธุมะ' เป็นพระพุทธบิดา เมื่อใดทรงสดับความดังนั้น จึงรับสั่งให้เรียกตนมาเฝ้า แล้วตรัสถามว่า กำลังทำอะไร ตนจึงทูลไปว่า

ได้เที่ยวประกาศคุณของพระรัตนตรัย ชักชวนชาวบ้านทำบุญ ทำกุศล

พระราชาได้ตรัสถามว่า นั่งอะไรไป ตนได้กราบทูลไปว่า เดินไป จึงตรัสขึ้นว่าไม่เหมาะที่จะเดินไปอย่างนั้นหรอก จงประดับพวงดอกไม้แล้วขี่ม้าไปเถิด ตรัสแล้วก็พระราชทานพวงดอกไม้ และมาที่ฝึกแล้วไห

ต่อมาพระราชาก็เห็นว่าแม้จะไม่สมควรจึงได้พระราชทานรถที่เทียมด้วยม้าพันธุ์ดี
และไม่นานพระราชาก็คิดวารถเทียมมาก็ไม่สมควรอีกจึงได้พระราชทานทรัพย์เงินทองพร้อมทั้งเครื่องประดับเป็น
จำนวนมาก

นอกจากนั้นยังได้พระราชทานช้างเชือกหนึ่งด้วย ดนจึงนั่งบนคอช้าง
ออกเที่ยวชกชวคนทำบุญทำกุศลอยู่อย่างนี้สิ้นแปดหมื่นปี

กลิ่นจันทร์พุ่งออกจากกาย กลิ่นอุบล พุ่งออกจากปากตลอดกาลมีประมาณเท่านี้"

หลังจากสันตติอำมาตย์กราบทูลบุรพกรรมของตนแล้วท่านก็ปรินิพพานบนอากาศนั่นเอง

วิธีการทำบุญที่สันตติอำมาตย์ได้ชวนผู้อื่นทำนั้นมีทั้งการให้ทาน รักษาศีล และฟังธรรม
ซึ่งเป็นสิ่งทำได้ง่าย ๆ ไม่มีทรัพย์สินเงินทองก็สามารถทำได้ ซึ่งสิ่งต่างๆ
เหล่านี้ล้วนแต่ให้อานิสงส์มากมายยิ่งนักแก่ผู้ปฏิบัติ ไม่ได้น้อยไปกว่าการทำบุญด้วยวัตถุสิ่งของเลย

จะเห็นว่าสันตติอำมาตย์ได้ทำบุญอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน
แสดงให้เห็นถึงการมีจิตใจแน่วแน่เด็ดเดี่ยวในการทำความดี ดังนั้น หากเราคิดอยากจะได้บุญที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้
ก็จงแน่วแน่ในการสร้างความดีต่างๆ อยาโทษแถมด่ากำลังใจเมื่อมีมารมาขัดขวาง

นอกจากนั้นจงใช้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัวเป็นปัจจัยในการเข้าถึงสัจธรรม
เพราะทุกอย่างที่อยู่รอบตัว สามารถเป็นบทเรียนให้เราได้ หากเรารู้จักใช้สติปัญญาพิจารณาอย่างจริงจัง
และน้อมเข้ามาเปรียบเทียบกับตัวเอง และเมื่อเรามีปัญญาเห็นความจริงแล้ว ก็จงพยายามถ่ายทอดต่อไปยังคนอื่น ๆ
การชี้ทางให้แก่คนอื่น ก็เป็นบุญอันยิ่งใหญ่ เป็นธรรมทาน มีอานิสงส์มากมาย

ที่มา <http://board.palungjit.com/>